

noční pavouk

John Lutz

NOČNÍ PAVOUK

John Lutz

2013

Copyright © 2003 by John Lutz
Translation © 2006 by Klára Míčková
Cover design © 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE NIGHT SPIDER,
vydaného nakladatelstvím Pinnacle Books, New York 2003,
přeložila Klára Míčková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazykový redaktor: Lubomír Petr
Korektura: Lea Petrovská
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání třetí, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v srpnu 2013

ISBN 978-80-7303-934-9

*Davidu Bauerovi,
na památku Eda a Betty Bauerových*

John Lutz
NOČNÍ PAVOUK

Tak božsky jemný dotek pavoučí!
Na vláknech pavučin, jež nekončí.
Alexander Pope, *Esej o člověku*

Zpráva noci příhodná,
tak černá, hrozná, zlá a strašlivá.

William Shakespeare, *Král Jan, jednání V.*
(překlad úryvků Klára Míčková)

Část první

1

NEW YORK, 2003

Sally Bridgeová zmírala vyčerpáním.

Wisteria Chanceová je prvotřídní svině.

Brouk Davis vypadal v jejím podání jako ubohá veš.

Sally přidělila Wisterii, stárnoucí hvězdě Broadwaye, roli v připravovaném muzikálu *Odpal, brouku*. Už více než tři měsíce vyprodávalo představení menší scény v severovýchodní části města, a teď zbýval necelý měsíc do jeho uvedení v divadle Cort na Západní čtyřicáté osmé ulici. Sally, jež zosobňovala vlastní společnost Bridge Casting, odvedla podle všech fantastickou práci, když se jí do hlavních hmyzích rolí podařilo obsadit významné herce broadwayských divadel. Nebylo to jednoduché, protože hrát dané postavy často vyžadovalo zatlačit do pozadí své ego – přece jen tu hru nenapsal Shakespeare. Sally mnohokrát napadlo, že by stálo za pokus přejmenovat dílko na *Sen mušky svatojánské*.

Většina herců počáteční rozpaky z přidělených rolí brzy překonala, zejména když zjistili, jak je zpracováváná látka – klasický hollywoodský příběh přenesený do hmyzí říše – nevtíravě líbivá. Wisteria se však pochybností nezbavila; přerůstaly nejprve v nejisté výhrady a posléze v otevřený odpor. Vzpomínka na generální zkoušku Sally sice trochu děsila, ale nedokázala se nesmát. Nadutá broadwayská primadona vyhrožuje v záplavě světél odstoupením od smlouvy a nadává režisérovi i Sally tak vehementně, že se jí při každém pohybu divoce roztřesou tykadélka.

K čertu s ní, pomyslela si Sally, když za sebou zavřela a zamkla vstupní dveře bytu. Dám si zbytek jídla z čínského bufetu ze včerejška, usadím se před televizí se sklenkou bílého vína v ruce a při zpravodajském vysílání CNN se můžu zaobírat skutečnými problémy světa.

Na svých dvaatřicet let byla Sally neobvykle úspěšná, navíc velmi atraktivní, což jí umožňovalo obsazovat do hlavních rolí

některých nabídek, které jí přišly pod ruku, samu sebe. Brzy si ale uvědomila, že pro herectví nemá ty správné vlohy – nadšení, bezohlednost ani stoprocentní oddanost. Krásná vysoká blondýna s pěkně vyvinutým poprsím však hereckou branží milovala pro možnosti podnikání, které skýtala. Měla dobrý cit pro výběr herců a býčí vůli pro jednání s jejich agenty. A nechyběla jí ani upřímná náklonnost a empatie, které obvykle dopomohly k tomu, že nakonec přemluvila každou herečku či herce, aby nabízenou roli přijal.

Bydlela v účelově zařízeném jednopokojovém bytě přepaženém zdí. Ačkoli byl poměrně malý, vešel se do něj veškerý nábytek, který potřebovala, z třicátého poschodí se mohla kochat krásným výhledem na Central Park a nájemné nebylo vysoké. Stoly, židle a lampy pořídila ve starožitnictví nebo na bleším trhu; s výběrem jí obvykle radil kamarád dekoratér. Jediný úplně nový kus byla rozkládací pohovka, která v případě potřeby sloužila jako postel pro hosty. Po stěnách si přes dekorátérovy námitky rozvěsila zarámované divadelní plakáty.

Nejdůležitější však bylo, že Sally měla své obydlí doopravdy ráda. A dobře věděla, jak důležité to je, neboť k místu, kde bydlela, přilnula časem tak jako ostatní ke svým zvířecím mazlíčkům; bylo by pro ni velmi obtížné odejít z tohoto útulného koutku země, kde se cítila bezpečně a odkud pozorovala, jak se změna ročních dob projevuje na zeleni v Central Parku.

Vejde po šanghajsku chutnala pořád dobře a tlumený hluk aut projíždějících o několik desítek metrů níže působil docela uklidňujícím dojmem. Ve zprávách neukazovali nic neobvykle znepokojivého. Víno začalo Sally uspávat; uprostřed jedné z reklam propadla spánku úplně a probudila se těsně před půlnocí, zkroucená v rohu pohovky s tváří polepenou slinami.

„Fuj!“ vydechla nahlas. Přinutila se vstát, dálkovým ovladačem vypnula televizor (při další – nebo možná téže – reklamě) a odvrátila se do koupelny.

Čištění zubů ji sice trochu probralo, ale sprchu přece jen odložila na ráno. Během dalších pár minut se svlékla, vklouzla do noční košile s obrázkem Marlene Dietrichové a zhasla lampičku u postele.

Novou matraci si koupila teprve před šesti měsíci – byla poddajná, ale přesto dostatečně tvrdá na spaní. *Maximální pohodlí...* Alespoň nějaká odměna za vyčerpání. Zaposlouchala se do vlastního dechu, před očima se jí mihl obraz terénního auta, jak cestou k náhorní plošině zdolává drsný skalnatý povrch, a usnula.

Ještě neotevřela oči, ale pomalu se probouzela a postupně si uvědomovala, že se nemůže hýbat. Sen, který se jí zdál, si pamatovala jen z poloviny; jemné nenásilné pohybování s jejím tělem, pod ním, kolem něj, tak něžné... Dost patrné na to, aby je vnímala, ale ne tolik, aby ji probudilo.

Až do této chvíle.

Ležela na zádech v potměnělém pokoji, paže podél těla. Jednu tiskla k boku, ale druhou měla otočenou dlaní od těla, až ji z toho bolelo rameno. Snažila se zkroucenou ruku obrátit, aby ulevila bolesti, ale nepohnula se ani o píd. *Co to k sakru je? Jak jsem se do toho prostěradla mohla takhle zamotat?* V noci bylo teplo a Sally kromě prostěradla nepoužívala žádnou příkrývku. Na postel nedávala ani přehoz, na který by mohla zapomenout, takže nic nemělo bránit tomu, aby se mohla hýbat!

Očima otevřenýma na škvíru se snažila rozhlédnout kolem sebe, ale nemohla zvednout hlavu ani tolik, aby si viděla na špičky nohou, které jí něco drželo u sebe tak pevně, že necítila kotníky. Stejně pevně se k sobě tiskla lýtka, stehna i kolena. Kus bílého prostěradla, který dokázala pojmout pohledem, měla omotaný kolem těla tak pevně, že jí stlačoval hrudní koš.

Stále v polospánku si spíš lámala hlavu s touto hádankou, než aby ji přemohl strach.

Pak jí srdce poskočilo a divoce se rozbušilo. Nalevo od ní! Nějaký pohyb! Něco velkého, svižného! Nezdálo se jí to? Na propoceném polštáři otáčela hlavou na všechny strany a natahovala krk, jak nejvíce mohla, až v něm bodalo bolestí.

Neviděla však nic znepokojujícího kromě jednoho z oken. To, ke kterému bylo přimontováno nenápadně bzučivé klimatizační zařízení, se zdálo v pořádku, ale to druhé – bylo otevřeno!

Zavřela jsem ho! Vím určitě, že jsem ho zavřela!

Není v pokoji sama!

Znenadání matrace zavržala a prohnula se. Obkročmo nad ní stála postava, kterou prve zahlédla koutkem oka – pružné vypracované tělo statného muže v přítmí viděla jen v nejasných obrysech. Chtěla vykřiknout, ale nemohla vydat hlásku; někdo jí nacpal něco do úst a pak je přelepil tak, že jimi nemohla ani dýchat. V pravém boku ji štípalo bolestí, téměř jako by nějaký hmyz bodal pořád do jednoho místa. *Odpal, brouku!* napadlo ji pošetile, její mysl se začala zaobírat hrou a problémy s obsazováním, a přitom se stále pokoušela překonat tlak v ústech a křičet, vymanit paže a prsty z pevného sevření, prostě *něco* udělat!

V boku zase ucítila nával palčivé bolesti. A znovu. Každý další silnější než ten předchozí a jediné, co mohla dělat, bylo jen nehnutele ležet a tiše snášet agonii, jež otrásala celým jejím tělem zabaleným v bílém rubáši a vháněla jí slzy do očí. Sally si uvědomila, že zemře.

Tak to ukončí! křičela beze slov. *Skončí to, prosím!*

Byla však bezmocná. Zírala nad sebe na statnou postavu zahalenou v šeru nadcházejícího dne, do černých očí, jejichž pohled se upřeně vpíjel do jejích a trpělivě v nich hledal utrpení – a smrt. Ne proto, aby ji objevil, ale aby se jí mohl vyhnout. Na chvíli. Navždy.

Skončí to! Prosím!

2

Detektiv Paula Ramboquetteová z oddělení vražd newyorské policie zajela s neoznačeným vozem k obrubníku před obytnou budovou Lakton Arms na Východní padesáté šesté ulici. V newyorském oddělení pracovala téměř rok a tohle byl první případ svěřený přímo jí, nikoliv jejímu kolegovi Royi Bickerstaffovi. Bickerstaff totiž odcházel na konci měsíce do důchodu.

Statný pupkatý detektiv, který ze všeho nejraději nosil vlněné obleky z výprodeje a i v létě používal neúčinné levné deodoranty, zůstal sedět na místě. Čekal, aby mohli z auta vystoupit společně. Skrýval v sobě určitou dávku citlivosti, kterou Paula zprvu nedokázala rozpoznat, a byl to dobrý detektiv. A že těch špatných viděla dost a dost, na to jí byl bůh svědkem.

Z domovní chodby vyšel vrátný a mířil přímo k nim; neuvědomil si, že neoznačené auto patří policii stejně jako všechna ostatní zaparkovaná u obrubníku. Malý tmavovlasý muž se zahnutým nosem, který Paule připomínal zobák nějakého dravce, jim máváním naznačoval, že zde nemají co pohledávat. „Tohle místo je rezervováno pro policii,“ slyšela Paula přes okýnko. „Dnes tady máme mimořádný stav.“

„Srovnej toho ptáčka do latě, Royi,“ utrousila Paula a napadlo ji, že ve svém pomačkaném hnědém obleku se bude Bickerstaff vedle toho ostříže v saku berlínské modři s nárameníky docela zajímavě vyjímat. Dýchavičný detektiv otevřel dveře a s námahou se dral ven. Paula se ohlédla přes rameno, aby zkontrolovala dopravní situaci, a pak rovněž vystoupila.

Ačkoliv oblečením se vrátnému nevyrovnal, Bickerstaff dokázal být velmi přesvědčivý. Paula sotva poodešla od auta a portýr už jim přidržel křídlo skleněných vstupních dveří otevřené. „Slečna Bridgeová bydlí ve třicátém patře,“ oznamoval jim zdvořile, jako by je měla očekávat. Což, jak si Paula dobře uvědomovala, nebylo možné, neboť slečna Bridgeová byla po smrti.

Detektivové prošli vykachlíčkovanou chodbou s modrým čtvercovým kobercem a šedými koženými křesly. Všechno vypadalo nově a nepoužívaně. V New Orleansu měla Paula přidělenou část Garden Districtu a byla zvyklá spíše na pomalu upadávající eleganci než na tuto strohou, moderní čistotu.

Do třicátého poschodí vyjeli naleštěnou ocelovou výtahovou kabinou ve tvaru šestiúhelníku, v jejíchž stěnách se každý cestující viděl v tolika odrazech, že si Paula připadala obklopena davem lidí. Vysokorychlostních výtahů se v Garden Districtu rovněž ne-našlo mnoho.

Najít byt Sally Bridgeové nepředstavovalo žádnou námahu. Byl to ten s otevřenými dveřmi a hloučkem policistů v modrých uniformách postávajících opodál.

„Slečna Bridgeová je ještě doma?“ zeptal se Bickerstaff stejně zdvořilým tónem, jaký by použil vrátný z přízemí.

„Máte na mysli, jestli ještě neodstranili její tělo?“ zeptal se jeden z policistů a hned si sám odpověděl: „Ne, je vám stále k dispozici.“

Bickerstaff poděkoval muži letným pohledem a jako správný gentleman pustil Paulu do dveří. Stará škola se zkrátka nezapře.

A tak Paula jako první spatřila techniky, kteří štětečky nanášeli jemnou vrstvu prášku na místa, odkud se daly sejmout otisky prstů, a také tělo, které leželo v ložnici. Když do pokoje vcháze-li, všimla si, že v místě kolem zámku je naštipnutý dveřní rám. Někdo se musel dovnitř dostat násilím.

Asistent soudního lékaře, neupravený malý muž v ještě zmačkanějších šatech, než nosil Bickerstaff, byl také přítomen. Paula už jej několikrát viděla a pamatovala si ho mimo jiné proto, že se jmenoval Harry Potter. Moc kouzelně však nevypadal, ale možná tak dopadne i onen čarodějnický učeň – přibere na váze, vypadá mu většina vlasů, koupí si jiné brýle a naroste mu pivní mozol. Neztratí však rozvážný, inteligentní pohled.

V chodbě si Paula připevnila na klopou odznak policisty a teď sebe i Bickerstaffa představila. Potter přestal zkoumat tělo na posteli, narovnal se a zazíral na ni: „Co je tohle za přízvuk?“

„Akádský,“ odvětila Paula. „A tohle je slečna Bridgeová?“

Potter přikývl. „Nedávno zesnulá. Odešla z tohoto světa včera v noci, někdy po dvanácté.“

„Všichni bychom rádi zemřeli v posteli,“ poznamenal Bickerstaff.

„Takhle zrovna ne.“

„Sexuální zločin,“ utrousil Bickerstaff; pohled všech se upíral na tělo mrtvé ženy na posteli. Pořád na sobě měla krátkou noční košilku, ač vyhrnutou nad poprsí, a matrace už byla svlečená z ložního prádla. U nohou postele ležela hromada zakrvavených prostěradel. Bickerstaff se nad ni sklonil a podotkl: „To prádlo je mnohokrát probodnuté, stejně jako ona.“

„Ve skutečnosti více než šestatřicetkrát,“ upřesnil Potter. „Respektive k tomuto číslu jsme se zatím dopracovali. A nevypadá to na zneužití, i když ještě budeme muset provést důkladnější vyšetření na zbytky semene.“

„Existují různé druhy sexuálního vyžití,“ prohlásil Bickerstaff.

Paula podrobovala tělo Sally Bridgeové důkladné prohlídce. Atraktivní blondýna po třicítce, to bylo zjevné i přes široký pruh stříbřité lepicí pásky přes ústa a obličej zkřivený hrůzou. Pěkně stavěná, pro muže možná v lehce zvrácené podobě dráždivě smyslná. Téměř nahé tělo měla teď potřísněné zaschlou krví, ale přesto, že bylo všechno zdánlivě tak zřejmé, tady něco nehrálo.

„Tolikrát pobodaná,“ uvažovala Paula nahlas, „mělo by tu být přece mnohem víc krve.“

Potter souhlasně pokýval hlavou. „Byla tu spousta krve. Řadu ran způsobila zařezaná prostěradla, která krev zase okamžitě absorbovala. Musel jsem je odmotat, abych se vůbec dostal k tělu.“

„Odmotat?“

„Ano. Byla svázaná tak pevně, jako by ji vrah chtěl rovnou zabalit do rubáše. Pokrývky jsou taky plné děr, jak poznamenal váš kolega. Svázal ji ještě zaživa, zalepil ústa páskou a pak opakovaně bodal úzkým, velmi ostrým nástrojem. Jen několik ran bylo smrtelných. Řekl bych, že vykrvácela, ale na smrt musela čekat dlouho.“

„Různé druhy sexuálního vyžití,“ opakoval Bickerstaff.

„Ten zabiják ji svázal zaživa?“ otázala se Paula.

„Tak pevně, jak jen to šlo.“

„Byla omámená?“

„To zjistíme později.“

Paula se zadívala na tělo ještě pozorněji: krvavé skvrny, bledá kůže, úzké bodné rány nožem, oči jako matné skleněnky, které sotva odrážely světlo, spíš jako by je pohlcovaly a vyzařovaly tmou. Paže měla Sally Bridgeová stále podél těla, nohy pevně přitisknuté k sobě. Tak, jak ji Potter odmotal. Jistě by ji za života nikdy nena-
padlo, že ji budou takto pozorovat úplně cizí lidé.

„A co tyhle rovné skvrny na kůži?“ zajímala se Paula.

„Zářezy. Tak pevně byla svázaná.“

Bickerstaff stál opodál a se založenýma rukama beze slova pozoroval Paulu, jak zkoumá zakrvavenou matraci. Podložka držela pevně na místě pomocí gumových úchyťů v rozích postele. Kdyby se na ní odehrával divoký souboj, jistě by se uvolnila.

„Zvláštní, že se ani nebránila,“ poznamenal Bickerstaff. „Ten zabiják nejspíš vyrazil dveře ramenem, nebo je vykopl. Člověk by řekl, že ten hluk ji musel probudit a...“ Zahleděl se na něco na podlaze.

„Už jsem si říkal, kdy si všimnete,“ ucedil Harry Potter.

Paula poodešla ze svého místa tak, aby viděla, co upoutalo Bickerstaffovu pozornost. Na koberci byla vidět velmi nepatrná, neúplná stopa. Překvapivě nešlo o botu, ale o otisk zhruba tří čtvrtin bosé nohy.

„Pořádně ani neurčíme velikost,“ komentoval Bickerstaff, „ale je to pravé chodidlo a téměř určitě mužské.“

„Možná se před vraždou svlékl, aby si nepotřísnil šaty krví,“ přemýšlela nahlas Paula. „Potřebujeme luminol, abychom z té stopy dostali víc. Pak je třeba zkontrolovat odpadní rouru z vany nebo sprchového koutu, ať víme, jestli po sobě zabiják uklízel, než se znovu oblékl.“

„Byla svázaná jako masová roláda,“ připomněl Harry Potter. „S takovou by na vrahových šatech ulpělo nepatrné, nebo vůbec žádné množství krve. Kousek od té stopy vidíte pár kapek krve, která prosákla prostěradly a skla na zem. Ale to je na celém koberci jediné místo.“

„Když si na to víc posvítíme, možná toho víc objevíme,“ argumentovala Paula.

„Už jste mluvili s policisty, kteří sem přijeli první?“ zeptal se Potter.

„Ještě ne,“ odpověděl Bickerstaff.

„Jeden z nich musel vyrazit dveře. Správce domu měl spravit kapající kohoutek v koupelně. Klepal, ale ke dveřím nikdo nepřišel, a tak si odemkl sám a pustil se do práce. Koupelna se nachází za tímto pokojem. Když se chtěl podívat, jestli z ložnice není přístup k potrubí a uzávěru vody, zjistil, že dveře jsou zamknuté. Zaklepal, ale opět nedostal žádnou odpověď. Nic moc si z toho nedělal, dokud neuslyšel vyzvánění telefonu, který nikdo nezvedal. Usoudil, že by Sally Bridgeová mohla být uvnitř a potřebuje pomoc, a tak znovu bouchal na dveře. Když se ani pak nikdo neozýval, zavolał policii. Správce má klíče od vstupních dveří, ale od vnitřních ne, takže se sem museli dostat násilím.“

„Hrál jste si na detektiva?“ otázala se malého lékaře Paula.

„Mám oči a uši.“

Paula mrkla na kolegu detektiva.

„Zajdu si promluvit s tím správcem,“ řekl Bickerstaff a nemotorně se plahočil ven.

„Jmenuje se Crocker,“ volal za ním Potter.

„Crocker,“ zopakoval Bickerstaff bez ohlednutí, „jako rocker.“

Soudní lékař vrhl na Paulu nechápavý pohled.

„To dělá pořád, aby si věci líp zapamatoval,“ vysvětlila Paula.

„Za pár dnů jde do důchodu,“ dodala po chvíli, ačkoliv si uvědomovala, že to s Bickerstaffovou metodou nejspíš nemá nic společného.

„Hmm,“ byla spolu s přikývnutím jediná reakce, které se od Pottera dočkala.

Poodešla k oknu, na němž se v letním vánku jemně pohupovaly lehké průsvitné závěsy. Ve druhém okně neslyšně bzučelo klimatizační zařízení. Kdo by v horké noci otevíral okno a zároveň si zapínal klimatizaci?

„Bylo to okno otevřené?“ otázala se.

„Já jsem s ním ani nehnul,“ ubezpečil ji Potter.

Opatrně, aby se nedotkla mosazného madla, uchopila Paula okno za dřevěný rám a táhla ho dolů, až bylo téměř zavřené. Šlo to hladce a nehlučně.

Už se chtěla otočit nazpět, když si skrze vnitřní tabuli všimla, že ze spodní části horního dílu okna někdo zručně vyřezal pravidelný půlkruh skla přesně uprostřed, tam kde je umístěna západka.

„No to mě podrž,“ vydechl Potter, když se zahleděl tam, kam Paula. „Ten zabiják se dostal dovnitř oknem.“

„A ven taky,“ dodala Paula, „vzhledem k tomu, že dveře byly zamčené a policisté je museli vyrazit. Pokud ovšem neměl klíč a po odchodu z ložnice za sebou nezamkl.“

„Jenže kdyby ho měl,“ uvažoval nahlas Potter, „asi by zase nelezl dovnitř oknem. A navíc by neměl jediný důvod za sebou zamykat.“

„Vy byste měl být detektiv.“

„To už jsem slyšel,“ usmál se Potter. „Ale ne mnohokrát.“

Ve dveřích se objevili dva muži v bílém; pro tělo si přijel speciální lékařský tým. Zřízenci, oba statní mužové s černými kudrnatými vlasy, klidně mohli být bratři.

„Tak už si to můžeme vzít?“ zeptal se jeden z nich a pokynul k mrtvému tělu.

„Pokud to tady schválí,“ řekl Potter a kývl směrem k Paule.

„Už tu byl policejní fotograf?“ otázala se Paula.

Potter přikývl. „Odešel těsně před tím, než jste vy přišli.“

„Pak je vaše,“ oznámila Paula paramedikům.

„Co je tohle za přízvuk?“ zajímal se jeden z nich, když se sehnuli ke své práci.

„Akádský.“

„Z Alabamy?“

„Louisiany.“

„Akádané skládají výbornou hudbu,“ poznamenal Harry Potter.

„Třeba rumbu,“ dodal jeden z mužů.

„To je čokoládová tyčinka,“ oponoval druhý.

„Ale taky druh tance,“ bránil ho Harry Potter a začal si propěvovat. Jako zpěv to však moc neznělo.

„Fuj,“ ušklíbl se zřízenec, když vkládal ruku pod rozbodané tělo. „Jako salát z humra.“

Harry Potter si sbalil nástroje do kabely, a aby se mohl rozloučit, přestal zpívat. Paule se docela ulevilo.

Sally Bridgeovou právě vynášeli z pokoje, když se Bickerstaff vrátil.

„Mluvil jsem s těmi policisty,“ oznámil. „A se správcem Crockerem taky. A vrátný tvrdí, že za celý večer dovnitř ani ven nikdo podezřelý neprošel.“

„Náš muž se sem dostal oknem,“ informovala ho Paula.

Bickerstaff nakrčil husté obočí. „Děláš si ze mě srandu?“

Paula ho zavedla k oknu a povytáhla je výš, opatrně, aby se nedotkla skla. Oba se vyklonili ven. Paule ovšem výhled z takové výšky neudělal nejlíp, a tak aby znovu získala rovnováhu, musela ustoupit o pár kroků zpět.

„To je, sakra, výstup,“ utrousil Bickerstaff.

„Po půlnoci bývají ulice docela vyliďněné, takže jakmile se vyšplhal do výšky několika pater, skryl se náš zabiják pohodlně ve tmě a nikdo si ho nemusel všimnout.“

„Ale je to kolmá, téměř hladká zeď. Jak po ní mohl lézt?“

„Možná se přitahoval na nějakém laně,“ přemítala Paula a zkoumala okenní římsu. Hledala známky po hákové kotvici. Parapet byl ale nedotčený, stejně jako všechno ostatní – kromě Sally Bridgeové – v celém pokoji.

„Správce říkal, že žila sama,“ dodal Bickerstaff.

„To mi došlo.“

„Vybírala a dohazovala herce do různých představení. Pracovala dokonce i pro Broadway.“

„Opravdu? Měla přítele?“

„Podle správce i vrátného jen příležitostně. Oba se shodli na tom, že tvrdě pracovala a k milostným dobrodružstvím neměla moc příležitostí. Prý často žertovala, že na to, aby se mohla seznamovat se zajímavými muži, by potřebovala mnohem víc času.“

„Tak ten včera v noci konečně našla.“

„Jenže na hrátky ani na legraci není stavěná,“ podotkl Bickerstaff. Pak pohodil hlavou k hromadě zkrvavených prostěradel.

„Možná taky proto, že je na hadry.“

Policejní humor, pomyslela si Paula, bez toho bych klidně vydržela.

3

Kapitán Thomas Horn, vysloužilý detektiv oddělení vražd newyorské policie, neměl v tu dobu na práci o moc víc než pojidání teplých vdolků z kukuřičné mouky, na což se těšil právě onoho teplého, byť zamračeného pondělního rána v malé restauraci v západní části Manhattanu.

Ještě ani ne pětapadesátiletý Horn odešel do výslužby dřív kvůli tomu, co se událo ve Světovém obchodním centru. Měl tehdy vyslyšet generálního ředitele makléřské firmy Jagger and Schmidt v jeho kanceláři – ve dvaachtyřicátém poschodí severní věže. Ten chlápek téměř jistě zpronevěřil firemním klientům několik milionů dolarů, z nichž část tvořila podíl v policejním penzijním fondu.

Protože bylo krásné jasné ráno, rozhodl se kapitán nechat vůz stát u obrubníku před klenotnictvím, kde předtím zaparkoval. Chtěl vybrat zlaté náušnice pro svou ženu Annu. Přála si kruhové a zrovna ty, jak velkými červenými písmeny hlásal nápis na skle výlohy, prodávali v tomto obchodě ve zlatém a stříbrném provedení s padesátiprocentní slevou.

Z náhlého popudu se rozhodl je koupit. Z náhlého popudu se také rozhodl dojít zbytek cesty ke Světovému obchodnímu centru pěšky.

V obchodě strávil Horn víc času, než plánoval, protože ještě před ním přišli tři jiní zákazníci. Náušnice, které žádal, neměl prodavač ve vitríně a musel je jít hledat dozadu do skladu. Všechny tyto maličkosti se naskládaly tak, že změnily jeho život.

Ačkoli se nakonec nezdržel déle než hodinu, událo se za tu dobu dost podstatných věcí. Ty náušnice mu zachránily život.

Z klenotnictví odešel – s krabičkou náušnic v kapse saka – těsně před desátou. Když procházel kolem jednoho z domovních bloků, z výrazu a způsobu chůze skupinky kolemjdoucích poznal, že něco nehraje. Netušil, že jde o Světové obchodní centrum, přesto přidal do kroku.

Z útržků různých rozhovorů, které cestou vyslechl, se dozvěděl, že do jedné z věží narazilo dopravní letadlo. To už se rozběhl. Proti němu prchali lidé často s výrazem přesahujícím hranice strachu a zděšení v obličejích. Nepopsatelná hrůza, oči mnohých zírající do prázdna pod vlivem šoku. Pořezané ruce a tváře, roztrhané šaty. *No a co?* Za každou cenu se chtěl dostat k poškozené budově a pomoci přesvědčit lidi, kteří se v dané oblasti pohybovali, aby zachovali klid a neutíkali. Ve vzpomínkách se vracel k době, kdy jako dítě slyšel o tom, jak nějaké letadlo narazilo do Empire State Building. Katastrofa, ale dala se zvládnout. A jako policista se naučil, že zvládnout lze většinu katastrof.

„Udělej si laskavost a dej se na opačnou stranu, kámo,“ prohodil podsaditý muž ve vycházkovém obleku, když se míjeli, aniž zpomalil. „Obě věže spadnou.“

Obě věže?

Horn se zarazil a zůstal stát úplně bez hnutí a úplně zmatený. Došlo mu, že den potemněl, a když vzhlédl, uviděl, že horní části věží jsou zahaleny tmavými oblaky. Hořící tryskové palivo, nepochybně. Musí to být horší, než si představoval. Znovu se rozběhl směrem ke věžím.

A uslyšel hřmění, jako by se tisíc dopravních letadel chystalo na přistání.

Na konci bloku se vynořila mračna dýmu a valila se na něj jako pevná, neprostupná zeď. Na chvíli se Hornovi zastavilo srdce, když vzhlédl a zjistil, že nahoře se mrak kroutí a překlápí jako hřeben přílivové vlny a ten už je *nad* ním. Úplně ho pohltí!

Něco s velkým hlukem spadlo na zaparkované auto nedaleko něj. Z nebe začaly padat kusy sutin. Žena na protějším chodníku zmizela pod hromadou trosek. Horn se instinktivně vrhl k zemi a odvalil se pod nejbližší vozidlo, aby se skryl před čímkoli, co padalo shora.

A dál si nic nepamatoval.

Vzbudil se v nemocniční posteli s obvázaným ramenem pulzujícím bolestí. Doktoři mu sdělili, že ho zasáhl kus suti a rameno mu probodl ocelový výztužný prut. Vzpěra, jak říkali stavební dělníci. Záchranáři ji museli ohnout, aby ho mohli naložit do sa-

nitního vozu a bezmála dvoumetrová tyč mohla být v nemocnici odstraněna. Horn věděl s jistotou, že se mu podařilo schovat pod auto, a tak došli k závěru, že se k němu tyč dostala ohromným tlakem, který před sebou valil zbytky oceli a betonu.

Tři týdny nato z něj byl ambulantní pacient s téměř nepoužitelnou pravicí a jizvami, z nichž se dalo soudit na průstřel ramene, kdy kulka vyšla zády.

O měsíc později odešel do důchodu. Byl penzionován.

Díky vyčerpávající rehabilitaci se mu podařilo obnovit téměř plnou pohyblivost pravé paže a ruky, nabyl dokonce i trochu síly. Možnost, že by se vrátil ke své práci u newyorské policie, však nepřicházela v úvahu.

Ta práce pro něj znamenala více než ledajaká jiná zaměstnání; žil jí, byla jeho součástí. Stejně tak ale k Hornovi nepatřila sebelítost. Věděl, že teď se musí stát někým jiným. Potíž byla v tom, že nevěděl kým.

„Teplé vdolky, kapitáne.“

Zvedl oči od hladiny vřelé černé kávy.

Marla, číšnice, která ho v tomto podniku při snídani obvykle obsluhovala, před něj postavila talíř se dvěma vdolky. Bylo jí kolem čtyřicítky, možná o pár let víc, měla štíhlou postavu a i v ošumělém, černobíle kostkovaném stejnokroji vypadala přitažlivě. Tmavá barva ještě podtrhovala její temné oči. Příliš se nelíčila a vlasy nejasné barvy se také příliš nezabývala – nosila je stažené v jednoduchém culíku.

„Promiňte,“ vydal ze sebe nakonec Horn. „Snil jsem s otevřenými očima.“

„Dáte si dnes džus?“

„Ne, tohle mi stačí.“

„Budete mi zase vyprávět nějaké policejní historky?“

„Ne, musím s tím přestat. Nejsem žádný starý páprda, co žije svou minulostí.“

Usmála se. „Na starého páprdu opravdu ještě nemáte potřebné kvality.“ Poodešla, ale vzápětí se vrátila s konvicí kávy a dolila mu hrníček. „Ačkoli si někdy myslíte opak.“

Horn přelétl bistro pohledem. Lidé, kteří sem přišli na snídani, už dávno vyrazili za jinými povinnostmi. Kromě něj zde posedávalo jen pár náhodných hostů na opačném konci barového pultu. Možná si nakonec s Marlou popovídá. Díky ní se cítil mnohem lépe, to bylo nade vši pochybnost. Někdy ho její zvědavé otázky překvapovaly – zajímala se o mysl zločince a myšlenkové pochody policisty, o mnohonásobné vrahy, na které se Horn v dobách aktivní služby specializoval.

Jenže zrovna když ji chtěl přivolat zpátky, ozval se zvonek ode dveří. Dovnitř vešel další zákazník a Marla měla práci. A Horn s ní nechtěl hovořit, pokud by nově příchozí seděl na doslech.

Usrkl z hrnku kávy a obrátil se, aby se podíval, kam se ten, za kým se právě zavřely dveře, posadí.

Udivilo jej, když postavu poznal. Přímo k němu kráčet jeho bývalý kolega, dnes zástupce velitele policejního sboru Roland Larkin.

„Koukám, že teď, když jsi v důchodu,“ zakřenil se Larkin, „tvrdě pracuješ na tom, aby se ti co nejrychleji ucpaly žíly.“ Zavrtěl hlavou. „Tyhle vdolky jsi jídal za našeho mládí, když jsme spolu rajtovali po Queensu.“

„Takovéhle ne,“ ohradil se Horn. „Jsou totiž tak akorát teplé a mají vynikající chuť.“

„A nasály veškerou mastnotu a všemožné pachy z grilu.“ Larkin napřáhl pravici dlaní dolů a Horn jí levou rukou potřásl. Staří přátelé.

„Tak si sedni a dej si taky, Rollie.“

Larkin si rozepnul sako a svezl se na židli na protější straně stolu. Horn si všiml, že bývalý kolega u sebe nemá zbraň. Vypadá dobře, blesklo mu hlavou – vysoký a štíhlý, s nepatrným bříškem, šedýma očima trochu unavenějšíma než dřív i o něco šedivějšími vlasy, ale se stále stejně růžolícími tvářemi. Byl to ten typ drsného, přesto dostatečně soucitného Ira, jenž měl potenciál dobrého kněze a stal se dobrým policistou.

Ke stolu přistoupila Marla s jídelním lístkem. Tentokrát se chovala k oběma mužům, jako by žádného z nich nikdy předtím neviděla. Profesionální číšnice.

Larkin ale lístek nepotřeboval – objednal si jen černou kávu.

„Chodíš sem často?“ zeptal se Horn, jelikož věděl, že Larkin bydlí nedaleko odsud.

„Jsem tu poprvé. Jen abych si s tebou mohl promluvit.“

„Jak jsi mě našel?“

„Jsem přece policajt. Šel jsem po stopách vdolků.“

Marla přinesla kávu a odešla vyřizovat nějaké záležitosti za barový pult. Nestála daleko.

„Tak jaké to je v důchodu?“ zajímal se Larkin.

„Smysly mi to neotupilo.“ Horn se zakousl do vdolku, chvíli přežvykoval a polkl. „Kvůli čemu se mnou potřebuješ mluvit, Rollie?“

Larkin si nasypal cukr do kávy, naklonil se přes stůl a ztišil hlas. „Potřebuju tvou pomoc, kamaráde. Něco se děje.“

„Jaképak něco?“

„Minulý týden našli jednu ženu, Sally Bridgeovou, zavražděnou ve vlastním bytě. Byla zavázaná v prostěradlech a utrpěla sedmatřicet bodných ran.“

„To je hodně bodných ran.“ Horn znovu ukousl kus pečiva.

„Jen několik z nich bylo smrtelných. Vrah jí chtěl před smrtí způsobit co největší bolest.“

„Manžel?“ Další kousnutí do vdolku, které Horn zapil hltém kávy.

„Bridgeová žila sama. A vraha nemáme.“

„Nějaký milostný život vedla?“

„Jak se dá očekávat. Čas od času.“

Horn přimazával spodní část vdolku máslem a pozoroval, jak se tuk rozpouští a vsakuje do teplého těsta. „Co je na té vraždě zvláštního, kromě těch sedmatřiceti ran?“

„Média na to ještě nepřišla, ale za posledních pět měsíců už je to třetí podobný případ.“

„Aha!“ Horn odložil nůž na talíř. „Sériový vrah.“

„Jo. Určitě tentýž chlápek. Vyleze po stěně baráku a oknem se vloupá dovnitř. Pak omotá ženu prostěradly, jako by ji balil do rubáše. Dělá to tak obratně, že to vypadá, jako by se ty ženy snad ani neprobudily. Až ve chvíli, kdy jim přelepí ústa páskou. Pak se pustí do práce nožem. Žádné řezy, jen bodné rány, a vyhýbá

se životně důležitým orgánům. Oběť obvykle zemře bolestí nebo šokem, nebo vykrvácí.“

Horn pozoroval hladinu kávy v hrníčku. „Říkals, že leze po stěnách domů?“

„Ano. Každá z těch žen bydlela ve vysokém patře a domnívala se, že je v bezpečí. Jenže náš muž je zatraceně dobrý horolezec. Používá nůž na řezání skla, aby se dostal dovnitř, když je okno zavřené na západku.“

„Oběti jsou si podobné?“

„Ženy mezi pětadvaceti až pětáctýřiceti lety, atraktivní, pěkně stavěné, možná trochu silnější. Všechny žily samy a byly nezadané. Prostitutka na zavolání, programátorka a režisérka castingové agentury. V tomto pořadí.“

„Sexuální zneužití? Vniknutí?“

„Ne, nepočítáme-li ten nůž. Rány po celém těle. Úzká čepel dlouhá asi pětadvacet centimetrů, s velmi ostrou špičkou.“

„Neobvyklý zabiják,“ podotkl Horn.

„Mezi druhou a třetí vraždou uplynula kratší doba než mezi první a druhou.“

„A vrah leze po stěnách domů.“

„Jinak to nejde.“

„Tak to máš problém,“ uzavřel Horn.

„No vlastně,“ řekl Larkin, „přišel jsem hlavně proto, abych tě přiměl udělat z toho problém tvůj.“

Její případ. Paula tušila, že to bude pořádná zkouška ohněm, když se Bickerstaff chystá odejít do důchodu a věnovat se zimnímu rybaření na ledě v Minnesotě. *Proboha! Lední rybaření!* Podle toho, co jí k tomu řekl, to znamenalo sedět celý den prokřehlý u díry v ledu a snažit se místo zápalu plic chytit nějakou rybu. Paula by na rybaření neměla dost silné nervy.

Pozorovala, jak neoznačený automobil, z něhož právě vystoupila, mizí za rohem bloku domů, ve kterém bydlela, a nechává za sebou jen jemný obláček přízračného výfukového dýmu. Pak vešla do domu, vyzvedla poštu – účty, reklamní letáky, účty, objednávkové formuláře, účty – a vyjela výtahem do patnáctého patra. Její jednopokojový byt se nacházel na samém konci chodby.

Není to špatné místo, pomyslela si, když strčila klíč do zámku. Bytové zařízení z druhé ruky, na stěnách zarámované muzeální fotografie; stará vykachlíčkováná koupelna se zažloutlým keramickým umyvadlem a vanou a trubkami, které se vinuly všemožnými směry, jen ne pravidelně, byla také v docela dobrém stavu. Kuchyně nanicovatá, ale majitel by v ní měl všechno brzy vyměnit. No jasně. Pak bude možná na sporáku fungovat víc než jedna plotýnka.

Paula se zarazila a ztuhla – zámek byl odemknutý.

Zatlačila do dveří a otevřela je na škvíru, ruku nervózně přitisknutou na pistoli ráže devět milimetrů skrytou pod sakem.

„Slečna Rambová?“ ozval se mužský hlas.

Paula otevřela dveře dokořán.

Uprostřed jejího obývacího pokoje stál statný muž s neupravenými šedými vlasy a vyhaslým doutníkem v koutku úst. Šlápota mi zašpinil koberec, na sobě oblečenou bílou ušmudlanou kombinézu. V jednom z mnoha poutek měl zastrčený trubkový klíč. Houpal se mu u pasu jako zbraň, kterou mohl kdykoli vytáhnout a použít.

„Ramboquetteová,“ opravila ho Paula. „S kvé uvnitř jména, ale čte se jako ká.“

„Když to říkáte. Já jsem Ernie Flatt – s obyčejným ef – ze společnosti Flatt. Dovnitř mě pustil domovník, dělám tu na té kuchyni.“

„Opravdu?“ ucedila Paula, vešla dovnitř a zavřela za sebou dveře. „A já si zrovna říkala, že bych v té kuchyni ráda udělala večeři.“ *Uvařila si vodu na čaj a objednala něco od Thajců*, dodala v duchu.

Erniemu se okolo rozžvýkaného nedopalku doutníku, jehož pach prosycoval celý pokoj, ačkoliv už nehořel, roztáhla ústa v širokém úsměvu. Kouřením těch věcí si zajistil změť zažloutlých zubů. „Ajaj, to asi nepůjde. Vypnul jsem totiž vodu.“

„A co kdybyste ji zase zapnul?“

„Jen pokud chcete mít vytopený byt. Taky jsem totiž vytáhl dřez.“

Paula přešla ke kuchyni a nahlédla dovnitř. Ten pohled jí málem vyrazil dech. Starý keramický dřez visel bokem dolů ze zdi.

Na stěně zely v místech, kudy vystupovaly prosakující trubky s kohouty, tmavé otvory. Odkryté potrubí. Díry ve zdech s vrstvami starých nátěrů a vybledlých tapet. Vypadalo to tam jako na archeologickém nalezišti. Za odtaženými dřevěnými skříňkami prosvítal pradávňý růžový vzor. Na zemi se kupil prach z omítky a kusy tmavých lišt. Paulino nádobí, všehochoť pro šest osob spolu s opékačem topinek a novým kávovarem, se povalovalo na stole, nedbale naházené tak, že mohlo kdykoliv spadnout a rozbít se.

„Bože!“ vydechla. „Docela bych uvítala, kdyby mi byl někdo řekl, že máte přijít.“

„Já nejsem bůh a vy buďte ráda, že jsem přišel,“ bránil se Ernie. „Víte vůbec, jak dlouhá je čekací listina?“

New York, pomyslela si Paula. Všichni jsou tu vždy připraveni ukázat vám, zač je toho loket.

„No jo, asi máte pravdu,“ řekla smířlivě.

Ernie se znovu usmál a zacukal zbytkem doutníku. Takže se sprátelili. „Když to půjde, za týden nebo tak vypadnu. A budu makat přes den, když budete v práci. Co děláte?“

„Co že dělám? Jo tak. Jsem policajt.“

„To kecáte?“

„Copak by vám policajt lhal?“

„Nemáte na sobě uniformu.“

„Nosím civil. Jsem detektiv.“

„Jo ták! Zajímavé!“

„To ano, Ernie. Někdy ano.“

„No, právě jsem si balil věci, byl jsem na odchodu. Chtěl jsem vám nechat vzkaz, abyste si nemyslela, že vám v kuchyni vybuchla bomba nebo tak něco. Za pár minutek jsem pryč.“

„Co kdybych si chtěla dát sprchu?“

Otočil k ní překvapeně hlavu. *Tak to je teda něco!* A pak mu to došlo. „Jo, no jasně. V koupelně jsem nechal vodu puštěnou. Budu dělat jen v kuchyni. Počkejte, až skončím. Bude se vám líbit.“

Mávl rukou směrem ke kuchyni a vydal se tam. Paula slyšela kovové zvuky sklízeného náradí.

Nestačila ani roztrdit poštu a vše kromě účtů vyhodit, když se Ernie objevil ve dveřích s velikou, těžkou, na několika místech promáčknutou krabicí na náradí.

„Nashle zítra,“ zdravila Paula.

„Jo, pokud tady ještě budu, až se z honu na zloduchy vrátíte.“

U vchodových dveří se zarazil. „Víte, jak jsem vás tak poslouchal, rád bych se zeptal, kdyby vám to nevadilo...“

„Akádský přízvuk,“ přerušila ho Paula. „Pocházím z Louisiany.“

Ernie se usmál a několikrát přežvýkl. „Neznělo to jako Bronx.“ Odešel a zabouchl za sebou dveře.

Paula k nim okamžitě přešla a zamkla. V tomhle městě žijí ale typy. Ale vlastně, to žily v New Orleansu taky.

Chtěla se zout, ale pak si uvědomila, v jakém stavu se nachází její kuchyň, a nechala si boty na nohou. Když ve dveřích do kuchyně uslyšela tichý dunivý zvuk, ulevilo se jí. Díky bohu – nebo Erniemu –, lednice funguje.

Paula si připravila whisky s ledem a do sklenice dopustila vodu z koupelnového kohoutku. Usadila se v obýváku na pohovce, nohy v punčochách položila na stolek a mobilním telefonem zavolala do lahůdkářství na rohu ulice.

V útulném, byť ne zrovna uklizeném bytečku, kde klid rušilo jen bzučení lednice a tlumený hluk automobilů z ulice, popíjela alkohol a při čekání na večeri přemýšlela o vypoulených, zoufalých očích mrtvé ženy se sedmatřiceti bodnými ranami po těle. Copak ty oči asi viděly v dlouhých minutách a hodinách před smrtí? Jaká bouřlivá scéna se odehrávala v mysli za nimi?

Kriste! Sedmatřicet ran!

Její případ.

4

Thomas Horn bydlel v honosném třípatrovém domě ve West Side blízko Columbus Avenue. Okna suterénu ve výši ulice byla zamřížovaná prostými železnými tyčemi, v prvním patře chránily okna mříže z tepaného kovu a ve druhém a třetím mříže krásně zdobené a propracované, byť možná ne tak působivé. Všechna okna do ulice byla opatřena zelenými dřevěnými okenicemi a na parapetech v prvním patře stály zelené dřevěné truhly s květináči, ve kterých kvetly pelargonie a rostlo kapradí. Okna byla také po obou stranách betonového schodiště o čtyřech schůdcích, jež vedlo k zápraží a dvoukřídlým barveným dubovým dveřím. Vysoké těžké dveře zdobily trojúhelníkové průhledy z olovnatého skla, vyšlapané schody lemovalo zábradlí z tepaného železa s podobným vzorem jako mřížoví v oknech vyšších pater. Stavba tak působila dojmem městské pevnosti; kdysi ji vlastnila jedna televizní celebrita.

Horn seděl ve svém oblíbeném zeleném koženém křesle, poblíž zřídka kdy využívaného krbu, v obývací místnosti s dřevěnými trámy a táflovými stěnami. Díval se, jak sebou jeho žena Anna žuchla na pohovku a rozvazuje si praktické černé polobotky na nízkém podpatku. Dámské pracovní boty. Někdy mu bylo docela líto, že žena s takovými kotníky jako Anna je musí schovávat v pohodlných uzavřených botách. Pracovala ve správním oddělení Kincaidovy nemocnice a v podstatě vedla oddělení radiologie a magnetické rezonance. A hodně se nachodila.

Anna byla atraktivní žena s dlouhými blond vlasy, krásnou pletí a jasnými modrými očima. Zvedla si do klína chodidlo navlečené v nylonové punčoše a začala je oběma rukama masírovat. Horn ji miloval.

Usmála se a řekla: „Něco tě trápí.“

Nepřekvapilo jej, že to poznala. „Mohli bychom si dát skleňičku, pak zajít do Regency na večeři a promluvit si o tom. Co říkáš?“

„Budeme se na to muset posilnit skleničkou?“

„Obávám se, že ano.“

„Tak já se převleču.“

Moc dobře věděla, že nemá smysl naléhat. Na to ještě nebyla ta pravá chvíle. Jedna z věcí, které na ní Horn obdivoval, byl smysl pro načasování. Sledoval ji, jak bosa kráčí nahoru po schodech pokrytých kobercem, boty v pravé ruce. Načasování neznamenalalo v životě všechno, ale bylo jeho důležitou součástí.

O čtvrt hodiny později sešla Anna dolů, na sobě vybledlé džín-
sy, bílou halenku a jednoduché sandály. Vlasy nechala rozpuštěné
a jemně se nalíčila. Vypadala tak na čtyřicet, ačkoli ve skutečnosti
už oslavila padesátiny.

Přistoupila k Hornovi a letmo ho políbila na tvář. Připravil jí
martini a sobě skotskou whisky s ledem. Usadil se zpět do kožené-
ho křesla, Anna naproti němu do rohu čalouněné pohovky. Stála
na druhém konci orientální rohože, jejíž vzor připadal Hornovi
jako nějaká obrovská herní deska.

„Tak jak ses dnes měla v práci?“ zajímal se.

Pokrčila rameny. „Jak sis dnes užíval těžce vydřeného odpo-
činku?“

Bože! Tuší snad, co se jí chystá sdělit? „Zvykám si.“

Usmála se. „Opravdu?“

Změň téma. „Něco nového v jednání s Vinem?“

„Nic, o čem by se mi chtělo mluvit. Ráda bych, aby tento večer
patřil jen nám dvěma.“

A tak jen tak seděli, vychutnávali si pití a hovořili o všem mož-
ném kromě případu Vine versus Kincaidova nemocnice a toho,
co jí Horn musel říct. Konverzace plynula přirozeně; milenecké
pouto a manželství nenarušily jejich přátelský vztah. Sdílená mi-
nulost vystavěla základy silnému svazku, o který se nyní mohli
s důvěrou opřít.

Dvacet minut nato už kráčeli po chodníku směrem k restau-
raci Regency. Horn procházky po New Yorku miloval. Místní
pozoruhodnosti, zvuky a pachy velkoměsta byly jeho kyslíkem.
I výfukové plyny, a dokonce nasládlý zápach odpadků nesoucí se
vzduchem ze špatně svázaných plastových pytlů na něj působily

podivně uklidňujícím dojmem. Kdyby se s tímto pocitem svěřil Anně, rozesmála by se a řekla mu, že za takové vnímání oxidu uhelnatého a smetí může nepochybně ta skotská. Horn se musel pousmát. Kdokoliv se špetkou zdravého rozumu by s ní musel souhlasit.

Regency byl nepříliš drahý podnik vhodný pro neformální setkání, kde se podávalo výborné italské jídlo a přijatelná červená vína. Vybrali si venkovní stůl zastíněný širokou modrou plátěnou stříškou. Seděli blízko dělicí stěny a dost daleko z doslechu kolemjdoucích, takže pokud nezvyšovali hlas, mohli si nerušeně povídat v klidu a soukromí.

Číšník přinesl chlazenou vodu a jídelní lístky. Anna si objednala salát a pokrm z dlouhých vlasových nudlí a Horn specialitu podniku, pečené lasagne a sklenici suchého červeného vína merlot.

Číšník přinesl víno, pečivo a salát. Horn usrkl vína, Anna pojídala a on povídal.

Když převyprávěl rozhovor s Rolliem Larkinem, odložila Anna vidličku a otřela si rty ubrouskem. „Vracíš se do práce.“ Kořen dokonale tvarovaného nosu zkřivily dvě svislé vrásky. *Kolejničky*, říkal jim Horn. Hluboké vrásky, jež značí hluboké myšlenky.

„Jen na chvíli. A se zvláštním postavením v případě sériového vraha. Já ho povedu a Rollie pod mé velení přidělí ty dva detektivy, co se jím zabývají teď.“

„Kdy začínáš?“

„Dnes večer. Ti detektivové se u nás staví kolem deváté, abychom to mohli probrat.“

„Jako bych neměla dost jiných starostí,“ povzdechla si Anna.

„Já vím, drahá.“ Upil ze sklenice vína. „Případ Vine.“

Desetiletý Alan Vine upadl před šesti měsíci do kómatu na operačním stole Kincaidovy nemocnice. Chlapcovi rodiče byli přesvědčeni, že nehodu způsobil nepořádek v rentgenových snímcích jeho těla, takže vinili Annino oddělení a v konečném důsledku Annu samotnou. Ona však, a stejně tak zbytek nemocničního personálu, věděla dobře, co neštěstí zapříčinilo. Chlapcův stav s největší pravděpodobností vyvolala neobvyklá reakce na použité anestetikum. „To je obviňování oběti,“ opakoval rodinný právní zástupce

neustále. A byla to pravda – možná trochu zvrácená, ale pravda; v tomto případě nenesl vinu nikdo jiný než oběť samotná. Ani anesteziolog, který dělal svou práci přesně tak, jak měl, ani laboranti, kteří vyvolali snímky, ani lékaři, kteří je posléze vyhodnotili. A Anna také ne.

Tak proč se cítí vinna?

„Thomasi, neříkej mi *drahá*, pokud to tak opravdu nemyslíš.“

Ona jediná mu říkala křestním jménem; všichni ostatní příjmením. Nikdy mu to nevadilo.

„Ale já to myslím vážně. Sakra, vždyť není těžké poznat, jakému tlaku jsi vystavená, a teď není vhodná doba, abych se vrátil do služby. Proto jsem to s Rolliem domluvil tak, že budu působit zejména jako poradce těm dvěma detektivům.“

„Znáš je?“

„Ne. Jeden z nich je žena, která nastoupila teprve nedávno. Druhý je muž ze staré školy, který za chvíli odchází do důchodu. Pokud ho od toho neodradím.“

„Což se ti určitě podaří.“

Nechal její poznámku bez odpovědi a Anna se vrátila k sa látu.

„Mluvila jsem dnes s Ashleigh,“ oznámila mu. Ashleigh, jejich vdaná dcera, žila v Connecticutu. „Dan junior zkoušel podpálit garáž.“

Horn povytáhl obočí. „Vždyť je mu teprve pět!“ řekl na vnukovu adresu.

„Ashleigh tvrdí, že na zemi v garáži našla otevřenou krabičku zápalek, pár z nich vypálených. A taky několik ohořelých špejlí naskládaných do pyramidy.“

„To zní, jako by si stavěl táborák.“

„V garáži?“

Horn pozvedl sklenku a napil se; vypadal zamyšleně. Tak jeho jediný vnuk je pyroman. „No, zas tolik se toho nestalo. Když mu pořádně domluví, nemusí se ničeho bát. Malé kluky obvykle oheň strašně zajímá.“

„A velké chlapy taky.“

Pousmál se. „Měla by sis k tomu jídlu dát trochu vína a uvolnit se. Po večeri půjdeme hned domů a já ti ukážu, jak vážně jsem to myslel, když jsem tě oslovil *drahá*.“

Číšník jim přinesl jídlo. Odložil si velký kulatý ták na vedlejší stůl a s rozmáchlým gestem začal zvedat stříbrné poklopy a odkrývat kouřící předkrmy.

Výraz Annina obličeje nic neprozrazoval, ale víno si objednala.

5

„Docela nóbl obydlí, na bývalého kapitána,“ utrousila Paula, když s Bickerstaffem zastavili v neoznačeném policejním automobilu u obrubníku před Hornovým domem.

„Nikdo nikdy ani slovem nenaznačil, že by Horn mohl být zkorumpovaný,“ prohlásil Bickerstaff. „Říká se, že něco zdědil, něco chytře investoval. A není to žádný milionář.“

„Jo, ale vsadím se, že jeho žena jistě nemusí mýt nádobí, aby vyšli.“

„To ne, ale i ona je zaměstnaná. Dělá v nemocnici na docela vysokém postu.“

Paula se zarazila s rukou na klice dveří. „Tobě se ten chlap líbí.“

„Nikdy jsem se s ním nesetkal. Ale líbí se mi, co jsem o něm slyšel. Je férový a jde za svým. Ze staré školy.“

„Co přesně znamená to ‚ze staré školy‘?“

„To znamená, že ví přesně, kdy, jak a jak moc přitlačit.“ Bickerstaff chvíli namáhavě oddechoval a dodal: „Vím, co si o tom, že tenhle případ přidělili Hornovi, myslíš. Ale podstatné je uvědomit si, že podle toho, co jsem o něm slyšel, není Horn chlápek, který by nás nechal vyžrat to nejhorší.“

Paula si povzddechla. „No, to bude skvělý kámoš. Celý se pro nás rozkrájí.“

„Tak pojď, Paulo,“ navrhl Bickerstaff, dobře si vědom kousavé ironie v jejím hlasu.

Otevřel dveře a sápal se ven; nebyla to jeho silná disciplína. Ještě zápasil se svým mohutným tělem, když Paula za sebou dveře zabouchla a obrátila se k domu. Příliš mnoho koblihů, mohl by si pomyslet nezávislý pozorovatel, ale Paula věděla své. Dokázal se hýbat ohromně rychle, když bylo zapotřebí, a také velmi efektivně, což jeho výkonu přidávalo na ceně. Takže téměř nadbytek koblihů.

Cestou po betonových schodech k vysokým dubovým dveřím, bezpochyby původní části domu, ani jeden nepromluvil. Bickerstaff stiskl matně nasvícené tlačítko domovního zvonku.

Zevnitř se neozval žádný zvuk, ale za několik vteřin se levé křídlo dveří otevřelo a zpoza nich se na ně usmál vysoký muž s širokými rameny a náznakem rostoucího břicha. Docela hezký úsměv zjemňoval jeho drsné rysy. Na sobě měl proužkované společenské kalhoty, bílou košili, povolenou červenou kravatu a tmavomodré šle. Paulu napadlo, že by klidně mohl pózovat jako manekýn v katalogu loveckého oblečení. Něco na jeho vytáhlé postavě, byť s malým břichem, a světlých soustředěných očí ji přitahovalo. Seznamte se se svým statečným průvodcem, při honu na losa v severních koutech země vám bude plně k dispozici.

„Detektive Ramboquetteová, detektive Bickerstaffe,“ pozdravil Horn a potřásl jim oběma levou rukou. Ruce měl velké a hrubé jako kameník, ale čisté, a nehty pečlivě zastřižené. Paula dokázala na rtech vykouzlit úsměv, přestože jí trochu vadilo, že se mužovou mohutnou postavou a milým vystupováním nechala zaskočit. V tomto ohledu zdaleka neodpovídal jejím představám; i jeho vlídné přivítání se zdálo být upřímné.

Následovali Horna do pohodlně zařízeného obývacího pokoje s čalouněnými křesly a pohovkou, orientálním kobercem na podlaze z tvrdého dřeva a krbem, vedle něhož ležela mosazná lopata a sada pohrabáčů, ale který nevypadal často používán. Římsu nad ním zdobilo několik hezkých, vkusně vybraných váz a zarámované fotografie mladé světlovlase ženy s dítětem v náručí a další blondýny, která mohla být její matkou.

„To je moje žena Anna s naší dcerou a vnukem,“ vysvětloval Horn, jako by Paule četl myšlenky. Zadíval se na fotografie, a když se obrátil zpět k detektivům, byla na jeho tváři ještě patrná známka úsměvu.

„To je také příbuzný?“ otázal se Bickerstaff s pohledem upřeným na černobílou fotografii elegantního muže v saku a kravatě připevněnou ke stěně.

„Ne, to je vlastnoručně podepsaná podobizna George Hearn. Vynikající broadwayský herec, o němž obvykle lidé, kteří chodí jen do kin, nikdy neslyšeli. Moje žena a já milujeme divadlo.“

„Musím přiznat, že jsem o něm taky nikdy neslyšela,“ prohlásila Paula. *Proboha! Zapi si pusu.*

Horn pokynul k pohovce a vybídl je, aby se posadili. „Jste oficiálně mimo službu. Dáte si skleničku něčeho tvrdšího? Můžu nabídnout výbornou čistou sladovou whisky nebo míchanou skotskou.“

„Pro mě nic, děkuju,“ odmítla Paula. *Alespoň si o mně nebudeš myslet, že jsem pijan.*

„Já zkusím tu sladovou whisky,“ řekl Bickerstaff a usadil se pohodlně v rohu pohovky. Zbývalo mu pár týdnů do důchodu a neměl co ztratit. „S trochou vody, bez ledu.“

„Máte ji mít,“ usmál se Horn. Poodešel k starobylému mahagonovému příborníku a chvíli něco připravoval otočený k hostům zády. Musel tam mít uložen i kyblík s ledem – když se obrátil, držel v ruce dvě sklenice skotské s kostkami ledu v jedné z nich. Skotská bez ledu měla mnohem sytější jantarovou barvu než ta s ledem; Paula přemítala, jestli Horn svou schválně nezředit s Bickerstaffovi nedal silnější dávku. „Na naše nové pracovní vztahy,“ pronesl Horn, když Bickerstaffovi drink předával.

Muži si lehce přitukli okrajem sklenic, zatímco Paula se poušmála a gestem naznačila stejný pohyb jako oni – jen s prázdnou rukou. Náhle si připadala naprosto nepatřičně a navíc – s Bickerstaffem pohodlně usazeným vedle na pohovce a Hornem v zeleném koženém křesle naproti – ztracená v mužském světě.

„Tak tohle je opravdu báječná whisky,“ pochvaloval si Bickerstaff.

„A vy jste,“ řekl Horn s šedozelenýma očima upřenýma na Paulu, „Akáďanka.“

„Dobré ucho na přízvuky,“ pravila uznale Paula.

„To mám,“ potvrdil Horn, „ale po pravdě jsem si to přečetl ve vašem spise. Pokud jsem se měl rozhodnout, zda na tomto případě chci pracovat zrovna s vámi dvěma, musel jsem si o vás zjistit co nejvíc informací. A jsem si jistý – vámi oběma. Teď chci, abyste si byli jistí vy mnou.“

„Já jsem o vás slyšel dost,“ zareagoval pohotově Bickerstaff. „A jistý si jsem.“

„A já o vás slyšela od Roye,“ přidala se Paula.

„Odešla jste z neworleanského policejního oddělení kvůli osobní roztržce s nadřízeným, jehož záznamy by v porovnání s vašimi